

Coada cometei brăzda cerul dimineții, o dâră roșie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scaldat în nuanțe de trandafiriu și violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. Împestrițaseră cu murdăria lor garguiile care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga și la dreapta sa – un câine al iadului și un șarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice l-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obișnuise cu ele. Acum erau pentru el ca niște vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Și totuși... așa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului și a asfințitului. Se întreba dacă garguiile lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui și aveau să rămână încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fremătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. *Garguie care să vorbească și profetii pe cer. Sunt un om bătrân care a dat în mintea copiilor. Oare înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi îl părăsise împreună cu sănătatea și puterile?* Era un maester, care

a învățat și a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraș. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiții, ca aceea a unui rânduș neștiutor?

Și totuși... și totuși... cometa continua să ardă chiar și în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenușiu, se ridica din craterele fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineată înainte, un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, vești mult așteptate, dar nu mai puțin înfricoșătoare, vești despre sfârșitul verii. Toate, semne. Prea multe, ca să nu le dea crezare. *Ce înseamnă toate astea? îi venea să strige.*

– Maester Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbise cu glas domol, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi știut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum *prințesă*, întrucât nobilul ei tată era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de șarpele înaripat.

– Ajută-mă să mă așez în scaun și poștește-i înăuntru!

Luându-l de braț, Pylos îl conduse în cameră. În tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa aniversare și picioarele îi erau șubrede și nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse și își zdrobise șoldul și nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela l-a trimis pe Pylos din Orașul Vechi, cu doar câteva zile înainte ca Lordul Stannis să se apropie de insulă... ca să-l ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen știa adevărul. Pylos venise să-l înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să-i ia locul, și asta mai curând decât și-ar fi dorit...

Îl lăsă pe mai tânărul bărbat să-l așeze în spatele cărților și hârtiilor sale.

– Du-te și cheam-o! Nu e frumos să lași o domnișoară să aștepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era zbârcită și pătată, pielea subțire ca un pergament, încât își putea vedea

labirintul de vene și forma oaselor de dedesubt. Și cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure și îndemânatice...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna. În spatele ei, săltând și târșâindu-și picioarele, cu acel mers ciudat al său, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, iar de ele erau atârinate tălângi de vite, care, cu fiecă pas clătinat al bufonului, sunau, fiecare cu un glas diferit, ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

– Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.

– Suntem Chip Peticit și cu mine, Maester. Ochii albaștri, inocenți, îl priviră clipind. Din păcate, chipul fetei nu era frumos. Copila avea maxilarul proeminent și pătrat al nobilului ei tată și nefericitele urechi ale mamei, care se alăturau unei diformități proprii, o moștenire de când luase vărsat-de-vânt, o boală care aproape că o răpusese în leagăn. Peste unul dintre obraji și mult în jos, pe gât, carnea îi era înțepenită și moartă, pielea crăpată și cojită, cu pete negre și cenușii, și tare la atingere. Pylos mi-a spus că putem vedea corbul alb.

– Sigur că puteți, răspunse Cressen.

De parcă ar fi refuzat-o vreodată. Fusesse prea des refuzată, la vremea ei. O chema Shireen. Avea să împlinească zece ani și era cel mai trist copil pe care îl cunoscuse Maester Cressen. *Tristetea ei este rușinea mea*, gândi bătrânul, *un alt semn al eșecului*.

– Maester Pylos, fii amabil și coboară pasărea din adăpostul corbilor, pentru Lady Shireen.

– Plăcerea va fi de partea mea.

Pylos era un tânăr politicoș care, deși nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, era ceremonios ca un bărbat de șaizeci. Locurile sumbre aveau nevoie de lumină, nu de solemnitate, iar Piatra Dragonului era, fără îndoială, un asemenea loc, o citadelă singuratică în pustietatea umedă înconjurată de furtuni și sare, cu umbra fumegândă a muntelui în spatele ei. Un maester trebuia să meargă acolo unde era trimis, astfel că Cressen venise aici împreună cu stăpânul său, cu aproximativ doisprezece ani în urmă. Aici

slujise, și slujise bine. Cu toate astea, nu iubise niciodată Piatra Dragonului și nu se simțise aici cu adevărat acasă. În ultima vreme, când se deștepta din visele-i agitate, în care i se înfățișa, tulburător, femeia roșie, i se întâmpla adesea să nu știe unde se află.

Bufonul își întoarse capul peticit și bălțat pentru a-l privi pe Pylos cum urcă treptele abrupte de fier către cuibul corbilor. Mișcarea făcu tălângile să sune.

– În mare, păsările au solzi în loc de pene, spuse cu un clinchet. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Chiar și pentru un bufon, Chip Peticit era un personaj trist. Cândva, stârnise probabil hohote de râs cu o singură glumă, dar marea îi luase puterea, împreună cu jumătate din minte și toată memoria. Era moale și foarte gras, se smucea și tremura în fiecare clipă și era adesea incoerent. Fata era singura care mai râdea acum de glumele lui, singura căreia îi păsa dacă trăia sau murea.

O fetiță urâtă, un bufon trist și cu Maester – trei..., iată o poveste care poate stoarce lacrimi.

– Așază-te lângă mine, copila mea! Cressen îi făcu semn să se apropie. E devreme pentru o vizită, abia s-a crăpat de ziuă. Ar trebui să fii în pat la ora asta.

– Am visat urât, îi răspunse Shireen. Niște dragoni. Veneau să mă mănânce.

Fata era bântuită de coșmaruri de când își putea aminti Maester Cressen.

– Am mai vorbit despre asta, spuse el cu blândețe. Dragonii nu pot prinde viață. Sunt ciopliți în piatră, copila mea. În vremurile de demult, insula noastră era avanpostul cel mai îndepărtat la apus de marele Ținut al Valyriei. Valyrienii au fost cei care au ridicat această citadelă, iar ei aveau metode de a cizela piatra, care cu timpul s-au pierdut. Valyrienii au dat acestor turnuri forme de dragoni, pentru ca fortăreața lor să pară mai înfricoșătoare, așa cum au împodobit și zidurile cu mii de garguie în loc de simple creneluri. Îi luă mânuța trandafirie în mâna lui firavă și pătată și i-o strânse ușor. Așa că, vezi, nu ai de ce te teme.

Shireen nu era convinsă.

– Cum rămâne cu semnul de pe cer? Dalla și Matrice vorbeau la fântână, iar Dalla zicea că a auzit-o pe femeia roșie spunându-i mamei că e suflare de dragon. Dacă dragonii respiră, asta nu înseamnă că prind viață?

Femeia roșie, gândi acru Maester Cressen. Rău destul că i-a umplut mamei capul cu nebunia ei, acum trebuie să otrăvească și visele fiicei? Va avea o discuție aspră cu Dalla, o va atenționa să nu mai răspândească asemenea povești.

– Fapt e că pe cer se află o cometă, copila mea dulce. O stea cu coadă, pierdută în ceruri. Va dispărea atât de curând, încât nu ne vom mai aminti de ea toată viața. Așteaptă să vezi.

Shireen dădu cura joasă din cap.

– Corbul alb, spune mama, e semn că nu mai e vară.

– Așa este, domnișoară. Corbii albi vin doar de la Citadelă. Degetele lui Cressen se îndreptară către lanțul pe care îl avea la gât, cu fiecare zală forjată din alt metal, simbolizând fiecare măiestria sa într-o altă ramură de învățătură, colanul de maester, însemn al ordinului său. În floarea tinereții, îl purtase cu ușurință, dar acum i se părea greu, cu metalul rece pe piele. Sunt mai mari decât alți corbi, și mai deștepți, crescuți pentru a duce doar cele mai importante mesaje. Acesta a venit să ne spună că s-a întrunit Conclavul și a declarat în sfârșit terminată această vară lungă. Zece ani, două luni și șaisprezece zile a durat, cea mai lungă vară de care s-a auzit vreodată.

– Se va face frig acum?

Shireen era un copil al verii și nu cunoscuse niciodată adevăratul frig.

– Cu timpul, răspunse Cressen. Dacă zeii sunt buni, ne vor oferi o toamnă caldă și recolte bogate, ca să ne putem pregăti pentru iarna ce va veni. Oamenii din popor spuneau că o vară lungă însemna că va urma o iarnă și mai lungă, dar Maester considera că nu avea niciun sens să sperie copila cu astfel de povești.

Chip Peticit își scutură tălăngile.

– În mare este întotdeauna vară, încantă el. Sirenele poartă volbură în păr și țes mănuși din alge argintii. Știu, eu știu, oh, oh, oh! Shireen chicoti.